

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 50C/69/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217218713
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Dančová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2018:1217218713.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II sudkyňou JUDr. Ivanou Dančovou v právnej veci žalobkyne: JUDr. Helena Hausleitnerová, nar. 02.09.1953, Kováčsova 16, Bratislava, proti žalovanému: 1.) Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00166073, 2.) Slovenská republika - Verejný ochranca práv, Grösslingová 35, P.O.BOX 1, Bratislava, IČO: 36064041, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd návrh žalobkyne na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a b) CSP **z a m i e t a**.

II. Súd žalobu proti žalovanému v 1. a 2. rade **z a m i e t a**.

III. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému v 1. a 2. rade náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným rozhodnutím, po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu súdu dňa 26.07.2017 sa žalobkyňa domáhala voči žalovaným titulom nevyplatenia odchodného náhrady škody vo výške 31.790,00 Eur s príslušenstvom, ďalej náhrady škody na starobnom dôchodku vo výške 14.580,00 Eur s príslušenstvom, nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,00 Eur a ušlého zisku vo výške 10.000,00 Eur.

2. Žalobu odôvodnila tým, že od 16.07.1993 do 31.01.2015 bola sudkyňou Okresného súdu Bratislava I. Podaním zo dňa 11.11.2014 doručil minister spravodlivosti SR (ďalej len „minister“) dňa 12.11.2014 Disciplinárnemu senátu Najvyššieho súdu SR návrh na začatie disciplinárneho konania (ďalej aj „návrh“) proti žalobkyňi, z dôvodu, že od 21.09.2012 do 05.08.2014 neuskutočnila žiadne úkony smerujúce k prerokovaniu a rozhodnutiu veci sp. zn. 18C/377/2014 na Okresnom súde Bratislava I. Žalobkyňa svojou nesústredenou a neefektívnou činnosťou údajne spôsobila zbytočné prietahy v konaní najmenej 23 mesiacov. Podľa návrhu sú prietahy za obdobie od 21.09.2012 do 05.08.2014. Prietah, ktorý mala spôsobiť žalobkyňa zdôvodnil minister nálezom Ústavného súdu SR (ďalej len „ÚS SR“) III. ÚS 332/2010-31 zo dňa 18.01.2011 (ďalej len „nález“). ÚS SR v tomto náleze ale riešil iné obdobie ako je predmetom disciplinárneho konania, a to obdobie do 18.01.2011. ÚS SR navyše nezisťuje, či ide o subjektívny prietah alebo objektívny. ÚS SR vyslovil celkovú nečinnosť okresného súdu avšak za iné obdobie, než ktoré bolo predmetom disciplinárneho konania. Minister taktiež nesprávne postupoval, keď podal návrh voči žalobkyňi napriek tomu, že vo veci sp. zn. 18C/377/2014 bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 25.08.2011, č. k. 18C/377/2004 - 448 o prerušení konania do rozhodnutia ÚS SR vo veci Okresného súdu Bratislava I, č. k. 18C/136/2005 - 357 zo dňa 23.08.2010. Následne, z dôvodu upustenia navrhovateľa od uplatňovaného diskriminačného nároku vo veci sp. zn. 18C/136/2005, bolo uznesením zo dňa 13.06.2002, č. k. 18C/377/2004 - 480 konanie prerušené, pričom toto uznesenie bolo potvrdené

rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.07.2012, č. k. 5Co/338/2012 - 489. Toto prerušenie trvalo ako súvislý celok od 25.08.2011 až do 17.10.2014. Minister zle úradne postupoval, keď podal návrh bez toho, aby zo spisov sp. zn. 18C/377/2004 a sp. zn. 18C/136/2005 riadne zistil, či skutočne došlo k prieťahom v konaní. V návrhu sa minister len odvolal na nález a neuviedol si, že jednak ide o iné obdobie ako je skutok formulovaný v návrhu, a jednak si neuviedol, že ÚS SR môže aj pochybiť. ÚS SR sa v náleze obmedzil len na zistenia v ich databáze došlých podaní a vyslovil názor, že vzhľadom k tomu, že mu ani do meritórneho rozhodnutia, t. j. do 18.01.2011, nebol doručený žiadny návrh na vyslovenie nesúlady ustanovení právnych predpisov. Nebola tak splnená podmienka podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Minister zákonné rozhodnutie o prerušení konania považoval za zbytočný prieťah, a to aj napriek tomu, že sudcu za rozhodovanie nemožno stíhať. Súd ale nemohol vytýčiť pojednávania a pokračovať v konaní, nakoľko konanie bolo prerušené. Verejný ochranca práv (žalovaný v 2. rade) taktiež žiadal návrhom zo dňa 11.11.2014 disciplinárne konanie voči žalobkyni. Verejný ochranca práv v návrhu tvrdil zbytočné prieťahy v období od 09.08.2011 do 10.07.2014 podľa nálezu. Nesprávny úradný postup verejného ochrancu práv spočíva v neriadení sa rozsahu a spôsobu ako sa verejný ochranca práv podieľa na ochrane základných práv a slobôd ako to hovorí zákon č. 564/2001 Z. z. Aj keď bolo disciplinárne konanie napokon zastavené, žalobkyňa je postihnutá finančnou ujmou nevyplatením odchodného vo výške 31.788,00 Eur a nezvýšením starobného dôchodku od 01.01.2016 o 540,00 Eur mesačne do úmrtia žalobkyne (celkovo tak 14.580,00 Eur za 27 mesiacov po 540,00 Eur), keďže nevyplatením odchodného sa odchodné nemohlo započítať do vymeriavacieho základu podľa zákona o sociálnom poistení. V súvislosti s disciplinárnym konaním žalobkyni vznikla aj škoda v podobe ušlého zisku vo výške 10.000,00 Eur na úrokoch a nemajetková ujma vo výške 50.000,00 Eur. Odchodné vo výške 31.790,00 Eur predstavuje 10 násobok žalobkyninho základného platu. Nemajetková ujma žalobkyni vznikla podaním predmetných návrhov. Podanie týchto návrhov žalobkyňou v dôchodkovom veku otriaslo tak, že nebola schopná vykonávať ďalej funkciu sudkyne a tejto funkcie sa vzdala. Neprijemné to bolo aj pred jej kolegyňami, ktoré sa neprijemne cítili, keď účastník vykrikoval pred všetkými, že je proti žalobkyni podaný návrh. T. I. T. sa musela vzdialiť ako jej to bolo neprijemné. Závažnosť zásahov je znásobená tým, že sa zasiahlo do sudcovskej nezávislosti a princípov právneho štátu. Zodpovednostné subjekty zasiahli do profesijnej cti a dôstojnosti žalobkyne. Ušlý zisk naproti tomu predstavuje úroky, ktoré by žalobkyňa bola získala pri uložení odchodného do Poštovej banky, a.s., kde ukladala všetky finančné prostriedky na neviazanom termínovanom vklade s 3,5 % úrokom denne a neskôr na sporiacom termínovanom vklade istota s 2,50 % ročným úrokom. Je nesporné, že minister a verejný ochranca práv majú právo podávať návrhy na disciplinárne konania pre prieťahy voči sudcom, avšak tieto návrhy musia byť v medziach zákona, Ústavy SR či Dohovoru. Skutkom podľa návrhu je obdobie od 21.09.2012 do 05.08.2014 a obdobie od 09.08.2011 do 10.07.2014, pričom minister ako aj verejný ochranca práv zdôvodňujú prieťahy nálezom ÚS SR zo dňa 18.01.2011, teda celkom iným obdobím. Obidva tieto subjekty tak pri podávaní návrhov nepostupovali v súlade so zákonom. Žalobkyňa taktiež zaslala žalovaným žiadosti o predbežné prejednanie nároku, ktorým ale nebolo z ich strán vyhovené.

3. Žalovaný v 1. rade so žalobou nesúhlasil, žiadal ju zamietnuť a uviedol, že žalobkyňa iniciovala na Okresnom súde Bratislava III súdne konanie, vedené pod sp. zn. XXCpr/X/XXXX, v ktorom sa voči Okresnému súdu Bratislava I a Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR domáha zaplata sumy 31.790,00 Eur s 8,5 % úrokom z omeškania od 07.02.2015 do zaplata, sumy 1.298,00 Eur s 8,5 % úrokom z omeškania od 01.02.2015 do zaplata a mesačného vyplácania sumy 59,00 Eur od 01.12.2016 až do úmrtia. Je zrejmé, že žalobkyňa si opakovane uplatňuje nárok na vyplatenie odchodného a s tým spojené rôzne vyčíslené ďalšie nároky, pričom kým v konaní sp. zn. 11Cpr/4/2016 tvrdí, že nevyplatenie odchodného bolo zapríčinené porušením ustanovení zákona č. 385/2000 Z. z. zo strany jej osobného úradu, v tomto konaní (sp. zn. 50C/69/2017) totožný nárok vo výške nevyplateného odchodného a s tým súvisiacich ďalších nárokov subsumuje pod pojem „škoda“, ktorá jej mala vzniknúť podaním návrhov na začatie disciplinárneho konania. Už z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa neodôvodnene vyvoláva niekoľko súdnych konaní, v ktorých si uplatňuje totožné nároky, a to na podklade iných tvrdených skutočností. Nárok na vyplatenie odchodného a s tým súvisiace ďalšie nároky nemožno považovať za škodu, za ktorú by mala niesť zodpovednosť Slovenská republika, a ktorá žalobkyni vznikla v príčinnej súvislosti s tu namietaným nesprávnym úradným postupom. Žalobkyňa za nesprávny úradný postup, ktorý má byť príčinou vzniku požadovanej náhrady škody, označila podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania ministrom spravodlivosti SR a verejným ochrancom práv. Podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania je zákonom zvereným oprávnením a jeho využitie nemožno charakterizovať ako nesprávny úradný postup. Skutočnosť,

ktoré žalobkyňa popisuje, a ktoré majú nesprávnosť „úradného postupu“ preukazovať, mohli a mali byť vyhodnocované v rámci samotného disciplinárneho konania, v ktorom by sa disciplinárny súd vysporiadal s dôvodnosťou podaných návrhov, teda vyhodnotil by, či skutočnosti v nich uvádzané zakladajú disciplinárne previnenie žalobkyne alebo nie. Nakoľko však žalobkyňa vlastným konaním (vzdaním sa výkonu funkcie sudcu) zabránila meritórnemu prejednaniu podaných návrhov a nepoužila argumenty predkladané v tomto civilnom sporovom konaní na svoju obranu, za daného stavu neexistuje žiaden racionálny dôvod, aby všeobecný súd suploval činnosť disciplinárneho súdu a sám prijímal závery o tom, či návrhy podané ministrom spravodlivosti a verejným ochrancom práv boli dôvodné alebo nie, teda aby konštatoval, či tam tvrdené pochybenia žalobkyne boli disciplinárnym previnením, za ktoré by jej malo byť uložené disciplinárne opatrenie. Podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania navyše nemožno za žiadnych okolností vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup, nakoľko ide výlučne o realizáciu zákonného oprávnenia. Zároveň bolo len na žalobkyňu, aby poskytla disciplinárnemu súdu argumentáciu na svoju obhajobu a vyčkala meritórného prejednania podaných návrhov so záverom, či sa disciplinárneho previnenia dopustila alebo nie. V danej veci tak neexistuje titul pre uplatnenie nároku na náhradu škody a už z toho dôvodu je žaloba nedôvodná. Čo sa týka nároku na vyplatenie odchodného, ten nemožno považovať za škodu (ide o pracovnoprávny nárok), pričom žalobkyňa sa vyplatenia totožnej sumy domáha aj inou žalobou na Okresnom súde Bratislava III. Je neprijateľné, aby si žalobkyňa totožné nároky uplatňovala od rôznych subjektov a z rôznych dôvodov. Uvedené by mohlo mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia na jej strane. Ďalšie zložky požadovanej náhrady škody spočívajúce v tvrdenej strate na dôchodku žalobkyne sú od vyplatenia odchodného priamo závislé a ním podmienené, t. z. bez existencie škody v podobe odchodného nemožno prijať záver o škode v podobe straty na starobnom dôchodku žalobkyne. Poslednou zložkou uplatňovanej majetkovej škody je nárok na zaplatenie ušlého zisku v sume 10.000,00 Eur. Z hľadiska odôvodnenia tohto nároku je však opäť zrejmé, že tento je závislý od nároku na odchodné, nakoľko žalobkyňa tvrdí, že tento nárok predstavuje úroky, ktoré by získala pri uložení odchodného do Poštovej banky, a.s. K tejto časti uplatňovaného nároku žalovaný v 1. rade má za to, že ho považuje za čisto hypotetický a nepreukázaný. Žalobkyňa si uplatnila úrok z omeškania tak zo sumy nevyplateného odchodného, ako aj zo straty na starobnom dôchodku. Na základe čoho si však žalobkyňa popri úrokoch z omeškania uplatňuje aj ušlý zisk z vlastníctva finančných prostriedkov nie je zrejmé a tento nárok je neodôvodnený a duplicitný. Čo sa týka predmetných úrokov z omeškania, je potrebné poukázať aj na § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý jednoznačne upravuje najskorší moment, kedy sa žalovaný v 1. rade vôbec mohol dostať do omeškania. Lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku. Žalobkyňa sa na žalovaného v 1. rade obrátila so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (v rozsahu, v akom je tento uplatnený v tomto konaní) dňa 31.03.2017, pričom oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku jej bolo doručené dňa 12.09.2017. Žalovaný v 1. rade sa tak do omeškania s uhradením prípadného nároku na náhradu škody nemohol dostať ani 07.02.2015 a ani 01.11.2015 (ako uvádza žalobkyňa), ale najskôr dňa 13.09.2017 (t. j. deň nasledujúci po doručení oznámenia o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody). S uvedeným potom súvisí aj nesprávne určená výška požadovaného úroku z omeškania, kedy správne uplatnený úrok by s ohľadom na počiatok vzniku omeškania mohol byť vo výške 5 %, nie 8,3 %. V konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je žalobkyňa zaťažená dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny prejav namietaného zásahu vo svojej osobnostnej sfére. Z ustanovenia § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. je zrejmé, že v prípade preukázania splnenia ostatných podmienok, nemajetková ujma v peniazoch sa uhrádza iba ak nepostačuje konštatovanie porušenia práva. Žalobkyňa sa žiadnym relevantným spôsobom nevenuje otázke toho, prečo je na mieste uspokojenie prípadnej nemajetkovej ujmy výlučne peňažnou formou. V nadväznosti na uvedené žalovaný v 1. rade poukazuje na to, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Aj tu platí povinnosť preukázania vzniku nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť prípadného nesprávneho úradného postupu bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na žalobkyňu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobkyňa však existenciu ani výšku uplatňovanej nemajetkovej ujmy nepreukázala. Samotné vedenie disciplinárneho konania voči žalobkyňu na podklade podaných návrhov, nemohlo spôsobiť vznik nemajetkovej ujmy a už vôbec nie potrebu jej náhrady v peňažnej podobe. O vzniku nemajetkovej ujmy by bolo možné v teoretickej rovine uvažovať výlučne v prípade, ak by výsledkom disciplinárneho konania bolo oslobodenie žalobkyne. K tejto situácii však v dôsledku konania samotnej žalobkyne nedošlo,

teda nedôvodnosť podaných návrhov nebola disciplinárnym súdom konštatovaná a k oslobodeniu žalobkyne nedošlo. Vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy žalovaný v 1. rade trvá na nevyhnutnosti aplikácie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorom zákonodarca explicitne vymedzuje maximálnu hranicu výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď určuje, že táto nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým sa rozumie zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Výška žalobkyňou uplatneného nároku však prevyšuje celkovú sumu, ktorú je možné priznať ako odškodnenie za ublíženie na zdraví, ťažkú ujmu na zdraví, smrť, znásilnenie, sexuálne násilie a sexuálne zneužívanie spôsobené trestným činom. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy je zjavne neprimeraná a v rozpore s ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., kedy žalobkyňa svoju situáciu povyšuje nad základné hodnoty, akými sú zdravie a ľudský život. Pre vznik zodpovednosti štátu za škodu je zákonom vyžadované kumulatívne naplnenie viacerých predpokladov. Jedným z týchto predpokladov je aj príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Zo skutkového stavu opísaného samotnou žalobkyňou je zrejmé, že táto bola disciplinárne stíhaná a disciplinárne konanie bolo skončené zastavením z dôvodu, že žalobkyňa sa v jeho priebehu vzdala funkcie sudcu. Príčinou nevyplatenia odchodného žalobkyňi nebolo vedenie disciplinárneho konania, ale spôsob jeho ukončenia - zastavením z dôvodu vzdania sa funkcie. Žalobkyňi nič nebránilo vykonávať naďalej funkciu sudcu a vyčkať rozhodnutia v disciplinárnom konaní, na základe ktorého by jej v prípade jej oslobodenia vznikol nárok na výplatu odchodného. Žalobkyňa sa napriek prebiehajúcej disciplinárnej konaniu vzdala funkcie sudcu a musela si byť vedomá zákonných dôsledkov, ktoré toto rozhodnutie pre ňu prinesie. V prejednávanej veci tak úplne absentuje splnenie podmienky príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a požadovanou náhradou škody, resp. nemajetkovej ujmy (ďalšími nárokmi). Nie je preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu ani vznik škody, za ktorú by zodpovedala Slovenská republika. Podľa § 21 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z., odchodné sudcovi nepatrí, ak bol odvolaný z funkcie sudcu podľa § 18 ods. 1 alebo ak bolo disciplinárne konanie zastavené z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu.

4. Žalovaný v 2. rade k žalobe uviedol, že nie je daná jeho kompetencia zastupovať Slovenskú republiku v tomto konaní. Žalovaný v 2. rade ako verejný ochranca práv nemá právomoc rozhodovať o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických a právnických osôb. Závery verejného ochrancu práv nemajú záväzný charakter a nie sú vymožiteľné, naopak svojou autoritou a apeláciou na príslušné orgány verejnej správy zabezpečuje výkon svojej pôsobnosti. Je tak namieste otázka, či orgán, ktorý nemá zákonom zverenú rozhodovaciu kompetenciu v oblasti verejnej správy, môže pri výkone svojej pôsobnosti spôsobiť škodu. V tomto konaní má postavenie zástupcu Slovenskej republiky výlučne žalovaný v 1. rade. Žalovaný v 2. rade je oprávnený podať návrh na začatie disciplinárneho konania voči sudcovi. Je vylúčené, aby využitie tohto oprávnenia v prípade podozrenia, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, bolo považované za nesprávny úradný postup. Na to, aby mohlo byť rozhodnutie verejného ochrancu práv podať návrh na začatie disciplinárneho konania považované za „správny úradný postup“, stačí, ak verejný ochranca práv disponuje informáciami, ktoré zakladajú dôvodné podozrenie o spáchaní disciplinárneho previnenia. Žalovaný v 2. rade pri uplatnení svojho práva podať návrh na disciplinárne konanie vychádzal nielen zo skutkových okolností v predmetnej veci, ale aj z komunikácie s predsedníčkou Okresného súdu Bratislava I, ktorá vo svojom stanovisku vyhodnotila činnosť žalobkyne ako neefektívnu. Z tohto stanoviska taktiež vyplynulo, že zväži vyvedenie disciplinárnej zodpovednosti žalobkyne ako i to, že je u nej evidovaných 27 neskončených vecí napadnutých sťažnosťami, ktoré boli vyhodnotené ako dôvodné. V predmetnom prípade disciplinárny senát o veci meritórne nerozhodol a disciplinárne konanie bolo z dôvodu vzdania sa sudcovskej funkcie zastavené. Nevyplatenie odchodného nastalo v priamej príčinnej súvislosti s rozhodnutím žalobkyne vzdať sa funkcie sudcu. Žalobkyňa musela vedieť, aké dôsledky budú s rozhodnutím vzdať sa funkcie sudcu spojené.

5. Žalobkyňa na vyjadrenie žalovaných reagovala replikou, v ktorej mala za to, že nie je pravdivé tvrdenie o domáhaní sa nároku, ktorý je pracovnoprávnym sporom a za ktoré nesie zodpovednosť osobný úrad žalobkyne. Žalobkyňa sa domáha škody, nemajetkovej ujmy a ďalších nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Je žalobkyňiným výlučným právom koľko svojich právnych nárokov si uplatní žalobou. Uplatnený nárok sa opiera o nesprávny úradný postup oboch žalovaných, ktorý spočíva v tom, že nepostupovali podľa ustanovení príslušných zákonov, ktoré upravovali rozsah a spôsob ako postupovať pri výkone im zverených oprávnení, ale osvojili si len odôvodnenie nálezu ÚS SR, ktoré bolo v rozpore s § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Ak by v dostatočnom rozsahu nahliadli do spisu sp. zn. 18C/136/2005 a sp. zn.

18C/377/2004 boli by zistili, že konanie vo veci sp. zn. 18C/377/2004 bolo právoplatne prerušené a toto prerušenie trvalo ako súvislý celok od 25.08.2011 až do 17.10.2014. Tvrdenie žalovaného v 1. rade o možnosti prerušenia funkcie sudcu a tak vyčkať na skončenie disciplinárneho konania je nenáležité. Je výlučným právom žalobkyne, po nadobudnutí nároku na starobný dôchodok, kedy sa rozhodne odísť do starobného dôchodku alebo či si funkciu preruší alebo sa funkcie vzdá.

6. Žalovaný v 1. rade v duplike opätovne dôvodil, že žalobkyňa si opakovane a duplicitne uplatňuje nárok na vyplatenie odchodného a s tým spojené rôzne vyčíslené ďalšie nároky, pričom kým v konaní sp. zn. XXCpr/X/XXXX tvrdí, že nevyplatenie odchodného bolo zapríčinené porušením zákona zo strany osobného úradu, v konaní sp. zn. 50C/69/2017 totožný nárok vo výške nevyplateného odchodného subsumuje pod pojem škoda, ktorá jej mala vzniknúť podaním návrhov. Nemožno predsa odôvodnene tvrdiť, že žalobkyňa má nárok na doplatenie odchodného tak z titulu nesprávneho úradného postupu, ako aj na ďalšie doplatenie toho istého odchodného z titulu uplatneného v konaní sp. zn. XXCpr/X/XXXX. Nárok na vyplatenie odchodného a s tým súvisiacich ďalších nárokov nemožno považovať za škodu, za ktorú by mala niesť zodpovednosť Slovenská republika.

7. Žalovaný v 2. rade v duplike v krátkosti zaujal stanovisko, že je povinnosťou súdu, bez zreteľu na označenie žalovaného v žalobe, zabezpečiť aby za štát konal pred súdom ten štátny orgán, do pôsobnosti ktorého uplatnený nárok patrí.

8. Súd na základe vykonaného dokazovania výsluchom strán, oboznámením sa s listinnými dôkaznými prostriedkami, ako aj ostatnými listinami tvoriacimi obsah spisu dospel k nasledovným skutkovým zisteniam.

9. Návrhom na začatie disciplinárneho konania zo dňa 11.11.2014 (č. I. 72), doručeným disciplinárnemu senátu dňa 12.11.2014, žiadal minister pre žalobkyňu ako sudkyňu Okresného súdu Bratislava I disciplinárne opatrenie v rozsahu zníženia jej funkčného platu o 30 % na obdobie troch mesiacov. Návrh odôvodnil tým, že žalobkyňa v konaní sp. zn. XXC/XXX/XXXX neuskutočnila žiadne úkony smerujúce k prerokovaniu a rozhodnutiu veci, a to najmenej v období od 21.09.2012 až do 05.08.2014, kedy vo veci nariadila pojednávanie na deň 17.10.2014, pričom svojou nesústredenou a neefektívnou činnosťou spôsobila zbytočné prietahy v konaní najmenej 23 mesiacov. Počas objektívnej lehoty na vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti voči zákonnej sudkyňi bolo v konaní vydané uznesenie zo dňa 04.10.2010, č. k. XXC/XXX/XXXX - XXX, ktorým súd rozšíril žalobu o ďalšie skutky diskriminácie. Súd zároveň prerušil konanie do rozhodnutia ÚS SR vo veci Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. XXC/XXX/XXXX. V časti, v ktorej súd prerušil konanie, podal navrhovateľ odvolanie. V tejto časti bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. XXCo/XXX/XXXX - 445 zo dňa 30.06.2011 zrušené uznesenie prvostupňového súdu. Uznesením zo dňa 25.08.2011, č. k. XXC/XXX/XXXX - XXX bolo opätovne rozhodnuté o prerušení konania do rozhodnutia ÚS SR vo veci Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. XXC/XXX/XXXX. Toto rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Bratislave dňa 29.02.2012, č. k. 5Co/457/2011 - 476. Zákonná sudkyňa dňa 13.06.2012 uznesením č. k. XXC/XXX/XXXX - 480 konanie prerušila podľa § 109 ods. 1 písm. b) druhej vety OSP do zaujatia stanoviska ÚS SR s tým, že po právoplatnosti uznesenia o prerušení konania postúpi návrh ÚS SR. Dňa 21.09.2012 podala ÚS SR návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov. O tomto jej návrhu rozhodol ÚS SR dňa 26.03.2014 tak, že návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. ÚS SR skonštatoval, že Okresný súd Bratislava I v odôvodnení svojho návrhu neuviedol absolútne žiadne argumenty, ktorými by podporil svoj návrh na vyslovenie nesúladu v tejto časti. ÚS SR uviedol, že absencia dôvodov, ktoré sú podstatnou obsahovou náležitosťou návrhu na začatie konania o súlade ustanovení zákona s právnymi predpismi vyššej právnej sily, vedie k celkovej nepresvedčivosti a signalizuje skôr podanie návrhu len z opatrnosti alebo z rezignácie okresného súdu vykonať v danom prípade ústavne súladný výklad relevantných právnych noriem. Návrh nespĺňal zákonom predpísané náležitosti i napriek tomu, že okresný súd zastúpený samosudcom je subjektom, ktorý možno považovať za kvalifikovaný. Minister poukázal i na tú skutočnosť, že vo veci sp. zn. 18C/377/2004 bolo ÚS SR rozhodnuté dňa 18.01.2011 nálezom III. ÚS 332/2010-31 o porušení základného práva Júliusa Borguľu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Zároveň ÚS SR prikázal okresnému súdu aby v danej veci konal bez zbytočných prietahov a sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,00 Eur. Už týmto nálezom poukázal Ústavný súd SR na nesústredenosť úkonov a konštatoval celkovú nečinnosť okresného súdu v dĺžke viac ako 3 roky. Vec vedená na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 18C/377/2004 nebola doposiaľ právoplatne skončená, a to i

napriek tomu, že od podania návrhu na začatie konania ubehlo 10 rokov. Zohľadniac povahu veci a úkony vykonané zákonnou sudkyňou minister zastal názor, že tieto nemožno hodnotiť ako efektívne a primerané povahy veci.

10. Návrhom na začatie disciplinárneho konania zo dňa 11.11.2014 (č. I. 34), doručeným disciplinárnemu senátu dňa 13.11.2014, žiadal verejný ochranca práv I. I. K. (žalovaný v 2. rade) pre žalobkyňu ako sudkyňu Okresného súdu Bratislava I disciplinárne opatrenie v rozsahu zníženia jej funkčného platu o 50 % na obdobie troch mesiacov. Návrh odôvodnil tým, že za najzávažnejší nedostatok považuje, ak sa zbytočné prietahy v tom istom súdnom konaní zopakujú napriek tomu, že ich už v minulosti konštatoval ÚS SR. Ak takúto skutočnosť zistí, bude využívať svoje oprávnenie podať návrh na začatie disciplinárneho konania voči zákonnému sudcovi. V konaní sp. zn. 18C/377/2014 žalobkyňa ako zákonná sudkyňa spôsobila zbytočné prietahy tým, že vo veci nevykonávala úkony smerujúce k rozhodnutiu v období od 09.08.2011 do 10.07.2014. Napriek tomu, že Ústavný súd SR ju už v odôvodnení nálezu III. ÚS 332/2010-31 zo dňa 18.01.2011 upozornil na neefektívnosť pri prerušení konania z dôvodu podania návrhu vo veci súladu právnych predpisov, postupovala vo veci opäť rovnako a opakovane prerušila konanie z rovnakého dôvodu uznesením zo dňa 25.08.2011, č. k. 18C/377/2004 - 448. Následne uznesením zo dňa 13.06.2012, č. k. 18C/377/2004 - 480 rozhodla o pokračovaní v konaní a opätovne aj o prerušení konania z rovnakého dôvodu. Po tomto sa s návrhom vo veci súladu právnych predpisov obrátila na ÚS SR až dňa 18.10.2012. Prietahy vo veci spôsobila aj neodborným postupom vo veci, pretože ÚS SR uznesením PL. ÚS 7/2014 - 9 zo dňa 26.03.2014 návrh odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a v odôvodnení uviedol, že absencia dôvodov podania návrhu signalizuje skôr podanie len z opatrnosti alebo z rezignácie súdu vykonať v danom prípade ústavne súladný výklad právnych noriem. Týmto svojim konaním zákonná sudkyňa spôsobila vznik zbytočných prietahov v súdnom konaní sp. zn. 18C/377/2004. Navrhovateľ v predmetnom konaní Július Borguľa sa na verejného ochranca práv už v minulosti obrátil v súvislosti s prietahmi v danom konaní. Na základe výsledkom vybavenia podnetov preto verejný ochranca práv oznámil dňa 30.01.2007 a 25.08.2009 predsedovi Okresného súdu Bratislava I, že v konaní sp. zn. 18C/377/2004 došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Zároveň dňa 18.01.2011 bol vo veci vydaný aj nález Ústavného súdu SR III. ÚS 332/2010 - 31. Dňa 14.05.2014 sa na verejného ochranca práv znovu obrátil I.Ú. J. s tým, že aj napriek predchádzajúcemu nálezu ÚS SR v konaní opätovne dochádza k zbytočným prietahom. Dňa 25.08.2011 vydal okresný súd uznesenie č. k. 18C/377/2004 - 448 o prerušení konania do rozhodnutia ÚS SR vo veci sp. zn. 18C/136/2005. Krajský súd toto uznesenie potvrdil. Dňa 13.06.2012 okresný súd uznesením č. k. 18C/377/2004 - 480 rozhodol o pokračovaní v konaní a zároveň konanie opäť prerušil do zaujatia stanoviska ÚS SR. Toto uznesenie Krajský súd v Bratislave dňa 31.07.2012 potvrdil. Žalovaný v 2. rade v návrhu ďalej dôvodil, že podľa ustálenej judikatúry ÚS SR prerušenie konania nemá povahu zbytočných prietahov. Prerušenie konania znamená, že sa nevykonávajú pojednávania a ani neplynú lehoty. V tomto prípade však treba vec posúdiť nielen na základe právoplatných rozhodnutí o prerušení konania. Verejný ochranca práv nie je oprávnený posudzovať alebo revidovať súdne rozhodnutia a ani inak zasahovať do procesného postupu zákonného sudcu. Na druhej strane pokiaľ procesný postup sudcu je evidentne neefektívny a jeho zdanlivé úkony vedú skôr k formálnemu vykázaniu činnosti, než k nadobudnutiu právnej istoty účastníkov konania, možno hovoriť o zbytočných prietahoch v konaní. Ani konštatovanie ÚS SR v náleze zo dňa 18.01.2011 o pochybnostiach o sústredenosti konania pri danom prerušení konania, pričom ani do dňa vydania tohto nálezu nebol ÚS SR doručený žiaden návrh na vyslovenie nesúlady ustanovení právnych predpisov, nebránilo zákonnej sudkyňi konanie z rovnakých dôvodov prerušiť uzneseniami zo dňa 25.08.2011 a 13.06.2012. Návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podal okresný súd až dňa 18.10.2012. Tento návrh bol zamietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Taktiež predsedníčka okresného súdu vyhodnotila činnosť zákonnej sudkyne ako neefektívnu. Tiež uviedla, že voči zákonnej sudkyňi zväží vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti. Pri preverke oddelenia zákonnej sudkyne bolo evidovaných 27 neskončených vecí napadnutých sťažnosťami, ktoré boli vyhodnotené ako dôvodné.

11. Listom zo dňa 28.01.2015, doručeným Kancelárii prezidenta SR v ten istý deň (č. I. 44), sa žalobkyňa vzdala funkcie sudcu z dôvodu odchodu do starobného dôchodku.

12. Disciplinárny senát rozhodnutím zo dňa 17.03.2015, sp. zn. 3 Ds 2/2014 (č. I. 112) spojil na spoločné konanie návrh na začatie disciplinárneho konania podaného ministrom sp. zn. 3 Ds 2/2014 a návrh na začatie disciplinárneho konania podaného verejným ochrancom práv sp. zn. 6 Ds 2/2014 s tým, že tieto

veci budú ďalej vedené pod sp. zn. 3 Ds 2/2014. Rozhodnutím zo dňa 17.03.2015 sp. zn. 3 Ds 2/2014 (č. I. 94) disciplinárny senát disciplinárne konanie voči I.. Y. Y. zastavil z dôvodu jej vzdania sa funkcie sudcu. Podľa potvrdenia Ministerstva spravodlivosti SR zanikla menovanej funkcia sudcu dňom 31.01.2015.

13. Oznámením zo dňa 01.02.2016 (č. I. 28) oznámila žalobkyni predsedníčka Okresného súdu Bratislava I, že jej v zmysle § 21 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. odchodné nepatrí, ak bola odvolaná z funkcie sudcu podľa § 18 ods. 1 zákona alebo ak bolo disciplinárne konanie zastavené z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu.

14. Dňa 31.03.2017 žalobkyňa doručila žalovanému v 1. rade žiadosť o prejednanie nároku (č. I. 45), ktorú dňa 04.05.2017 doplnila a upresnila (č. I. 42). Žalovaný v 1. rade jej listom zo dňa 07.09.2017 (č. I. 105) oznámil výsledok predbežného prerokovania nároku na náhradu škody s negatívnym výsledkom.

15. Dňa 04.04.2017 žalobkyňa doručila žalovanému v 2. rade žiadosť o predbežné prerokovanie nároku (č. I. 80), ktorú opravila dňa 03.05.2017 (č. I. 79) a dňa 04.05.2017 aj doplnila (č. I. 77). Žalovaný v 2. rade žalobkyni listom zo dňa 16.05.2017 (č. I. 121) oznámil, že jej nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je bezdôvodný.

16. Žalobkyňa pred súdom na pojednávaní dňa 26.10.2018 žiadala prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) a b) CSP s poukazom na čl. 127 ods. 1, 2 Ústavy SR v spojení s § 13 ods. 1 písm. d) a h) zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ÚS SR a konaním pred ním, nakoľko bolo zásahom iných zložiek štátnej moci zasiahnuté do nezávislosti predstaviteľa súdnej moci konaním, ktorým došlo k zásahu do nezávislosti súdnictva v zmysle čl. 1 ods. 1, čl. 144 ods. 1., čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, s poukazom na čl. 7 ods. 25 Ústavy SR, v spojení s § 2 ods. 1, 2, 4 zákona č. 38/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, § 159 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP, a čl. 9 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a jeho dodatkového protokolu. Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP žalobkyňa má za to, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov, dohovoroch o ľudských právach a základných slobôd a jeho dodatkového protokolu, ktorý vzhľadom na čl. 7 ods. 2 Ústavy SR má prednosť pred zákonom č. 514/2003 Z. z. a preto nie je možné, tak ako tvrdia žalovaní, že uplatňovaná výška nemajetkovej ujmy sa má posudzovať podľa slovenských právnych predpisov. Slovenským súdom vyplýva povinnosť dodržiavať komunitárne právo, tak ako je uvedené v čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, na základe ktorej sú sudcovia pri rozhodovaní viazaní aj medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2, t. j. zmluvou EÚ, zmluvou o založení európskeho spoločenstva ale aj ostatnými prameňmi práva EÚ. Ak by slovenský prvostupňový súd odmietol aplikovať toto európske právo, môže to byť považované už aj odvolacím súdom, prípadne dovolacím ako nesprávne právne posúdenie. Žalobkyňa vidí nesprávny úradný postup žalovaných v tom, že nerešpektovali a porušili § 159 ods. 2 OSP podľa, ktorého výrok právoplatného rozsudku aj uznesenia je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány, teda aj žalovaných. Prvostupňové rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 18C/377/2004 zo dňa 25.08.2011 bolo potvrdené Krajským súdom v Bratislave ako súdom odvolacím č. k. 5Co/457/2011-476 zo dňa 29.02.2012. Odvolací súd sa pri rozhodovaní o prerušení konania stotožnil s postupom súdu prvého stupňa, nakoľko z charakteru a obsahu súdneho spisu a najmä z pripojeného rozhodnutia č. k. 18C/136/2005-357 mal, tak isto ako i prvostupňový súd za to, za to že spis 18C/136/2005 má skutočne ísť na ÚS SR na zaujatie stanoviska v otázke, ktoré má vplyv aj na prebiehajúce konanie sp. zn. 18C/377/2004. Odvolací súd teda postup súdu pri prerušení konania považoval za správny a odvolanie navrhovateľa ako za neodôvodnené a preto uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Čo sa týka druhého dôvodu, v ktorom spočíva nesprávny úradný postup žalovaných, tak zákon o verejnom ochrancovi práv upravuje rozsah a spôsob, ktorým sa verejný ochranca práv podieľa na ochrane základných práv a upravuje rozsah, spôsob a postup pri vybavovaní podnetu a na základe týchto zistení je oprávnený podať návrh na disciplinárne konanie a nie obmedziť sa na zdôvodnenie rozhodnutia ÚS SR, ktoré sa konkrétne ani na skutok uvedený v návrhu na disciplinárne konanie nevzťahuje. ÚS SR vo svojom rozhodnutí II. ÚS 182/2013-9 zo dňa 19.03.2013 odôvodnil, že vo veci sp. zn. 18C/377/2004 nejde o zbytočný prieskum a tieto isté dôvody, o ktoré oprel ÚS SR svoje rozhodnutie, trvali vo veci až do 17.10.2014. K odpadnutiu prekážky došlo až nálezom ÚS SR PL ÚS 7/2014-9 zo dňa 26.03.2014. Toto rozhodnutie bolo žalobkyni ako zákonnej sudkyni na základe jej urgencye zo dňa 06.03.2014 a následne 01.07.2014 vypravené a doručené 19.07.2014 kedy sa žalobkyňa o rozhodnutí ÚS SR dozvedela a mohla začať vo veci konať.

17. Žalovaný v 1. rade v priebehu konania pridržajúc sa všetkých jeho doterajších vyjadrení k veci v rámci svojej procesnej obrany uviedol, že nie sú splnené podmienky na prerušenie konania. Keď žalobkyňa poukazuje na č. I. 127 Ústavy SR je zrejmé, že tento článok upravuje podanie individuálnej sťažnosti fyzickou alebo právnickou osobou, ktorá namieta porušenie svojich základných práv. Ak žalobkyňa mala za to, že podaním návrhu na začatie disciplinárneho konania došlo k porušeniu jej základných práv mala sa obrátiť so sťažnosťou na ÚS SR v lehote 2 mesiacov odkedy k tomuto tvrdenému zásahu malo dôjsť. Rozhodnutie súdu v prejednávanej veci nezávisí od žiadnej otázky, ktorú by nebol v tomto konaní súd oprávnený riešiť. Zákon č. 514/2003 Z. z. nie je v žiadnom smere nesúladný s Ústavou SR, prípadne medzinárodnými dohovormi.

18. Žalovaný v 2. rade na predmetnom pojednávaní skonštatoval, že je nesprávne žalovaný. Napriek tomu sa v plnom rozsahu pridrižiava vyjadrenia žalovaného v 1 rade. S prerušením konania nesúhlasí a žiada, aby súd žalobu zamietol.

Po právnej stránke súd posúdil vec nasledovne:

19. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, na účely tohto zákona a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, b) orgán verejnej moci je 1. štátny orgán, 2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

20. Podľa § 3 ods. 1) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

21. Podľa § 4 ods. 2) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

22. Podľa § 9 ods. 1) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>> a d) Ústavy Slovenskej republiky <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>> a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>>.

23. Podľa § 9 ods. 4) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

24. Podľa § 15 ods. 1) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadost“) s príslušným orgánom podľa § 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>> a 11 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>.

25. Podľa § 17 ods. 1) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.1a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>

26. Podľa § 17 ods. 2) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

27. Podľa § 17 ods. 3) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

28. Podľa § 17 ods. 4) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.8a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>

29. Podľa § 25 ods. 1) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak § 26 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>> neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>.

30. Podľa § 21 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, odchodné sudcovi nepatrí, ak bol odvolaný z funkcie sudcu podľa § 18 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2000/385/20181115>> alebo ak bolo disciplinárne konanie zastavené z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu.

31. Podľa § 162 ods. 3 CSP, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

32. Na základe vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

33. Žalobkyňa sa žalobou domáhala voči žalovaným titulom nevyplatenia odchodného náhrady škody vo výške 31.790,00 Eur s príslušenstvom, náhrady škody na starobnom dôchodku vo výške 14.580,00 Eur s príslušenstvom, ďalej nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,00 Eur a ušlého zisku vo výške 10.000,00 Eur. Uvedené nároky majú podľa žalobkyne základ v nesprávnom úradnom postupe žalovaných pri podávaní disciplinárnych návrhov na jej osobu.

34. Súd podľa zásady iura novit curia v zhode so žalobkyňou posúdil žalované nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Pre úspešné uplatnenie takéhoto nároku je potrebné splniť náležitosti, ktoré sú týmto zákonom (a aj Občianskym zákonníkom pri jeho subsidiárnom použití podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona) vyžadované. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (bez ohľadu na zavinenie). Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú: 1.) nesprávny úradný postup (nezákonné rozhodnutie), 2.) vznik a existencia škody a 3.) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom (nezákonným rozhodnutím) a škodou a eventuálne aj 4.) skutočnosť, že škoda nebola spôsobená orgánom územnej samosprávy pri výkone samosprávy (tu je potrebné poznamenať, že bod 4. sa v prejednávanej príhode nepoužije). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri splnení všetkých

podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky, zodpovednosť za škodu nevznikne.

35. Pokiaľ je splnenie všetkých vyššie uvedených podmienok zákonom vyžadované kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť, je na osobe, ktorá sa cíti byť poškodená orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci aby v tomto smere uniesla dôkazné bremeno. Ak táto osoba (žalobkyňa ako dominus litis) neunesie dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania existencie niektorej z podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je možné (potrebné) žalobu o náhradu škody bez ďalšieho zamietnuť.

36. Ešte pred skúmaním unesenia dôkazného bremena žalobkyňou (a zákonných podmienok vzniku zodpovednosti), súd považuje za potrebné aspoň v krátkosti charakterizovať slovné spojenie „nesprávny úradný postup“. Zákonodarca v § 9 citovaného zákona podáva iba demonštratívny výpočet toho, čo sa považuje na účely tohto zákona za nesprávny úradný postup orgánu štátu. Pojem "nesprávny úradný postup" (tak ako aj "nezákonné rozhodnutie") nie je v zákone č. 514/2003 Z. z. definovaný v snahe pokryť čo najširší okruh pochybení pri výkone verejnej moci. V najvšeobecnejšej rovine by bolo možné konštatovať, že nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci je akékoľvek konanie tohto orgánu pri výkone verejnej moci alebo opomenutie konania zo strany tohto orgánu pri výkone verejnej moci, ktoré je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi - podstatné je, aby k takémuto konaniu alebo opomenutiu konania došlo pri výkone verejnej moci.

37. Ďalšou podmienkou, ktorú vyžaduje citovaný zákon je vznik škody a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou. Nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priamo a nesprostredkovane spôsobená práve (iba) týmto postupom. Zodpovednosť totiž nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite, keďže atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Žalobkyňa je tá, kto musí preukázať v konaní existenciu podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu (vrátane existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a škodou), a nie žalovaný musí preukazovať, že za škodu nezodpovedá. To znamená, že existenciu nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci, resp. nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, ako aj existenciu škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou (eventuálne nemajetkovou ujmu) musí preukázať žalobkyňa (bod 34. a 35 rozsudku). Ak totiž absentuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nie je daná zodpovednosť štátu. Nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu musí byť bezprostrednou príčinou škody.

38. Keďže žalobkyňa žiadala aj nemajetkovú ujmu, je potrebné uviesť, že pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy, obdobne ako pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. V prípade nemajetkovej ujmy musí byť navyše zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostačujúce. Existencia (imateriálnej) ujmy a príčinná súvislosť medzi ňou a nesprávnym úradným postupom musí byť tvrdená a preukázaná.

39. Ak teda žalobkyňa tvrdila, že podané návrhy iba odkazujú na nález ÚS SR zo dňa 18.01.2011, pričom žalovaní si neuvedomili, že ide o iné obdobie ako je skutok formulovaný v návrhu a teda sa iba obmedzili na zdôvodnenie rozhodnutia ÚS SR, ktoré sa na dané obdobie nevzťahuje, tak z vykonaného dokazovania vyplývajú opačné závery. Je síce pravdou, že žalovaní v návrhoch spomenuli a aj odkázali na uvedený nález ÚS SR zo dňa 18.01.2011 ktorý potvrdil nečinnosť a prietahy žalobkyne v konaní sp. zn. 18C/377/2004, pričom nečinnosť vytknutá v návrhoch mala byť za obdobie od 21.09.2012 do 05.08.2014, resp. od 09.08.2011 do 10.07.2014, teda za iné obdobie. Na prvý pohľad ide možno o zjavný rozpor a nesúlady, čo sa týka časových veličín na časovej osi (nález zo dňa 18.01.2001 a nečinnosť za iné obdobie), avšak pri podrobnom preskúmaní daných návrhov je uvedené tvrdenie žalobkyne nedôvodné a nemajúce oporu ani v samotnom obsahu týchto návrhov. Žalovaní v návrhoch pracujú s iným obdobím

v akom bol vydaný nález ÚS SR, pričom na tento nález iba podporne poukazujú. V naznačenom smere je potrebné citovať samotný obsah návrhov. Žalovaný v 1. rade v návrhu doslova uviedol (bod 9. rozsudku) „Poukazujem i na tú skutočnosť, že vo veci sp. zn. 18C/377/2004 bolo ÚS SR rozhodnuté dňa 18.01.2011 nálezom č. III. ÚS 332/2010-31 o porušení základného práva Júliusa Borguľu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Zároveň ÚS SR prikázal okresnému súdu aby v danej veci konal bez zbytočných prieťahov a sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,00 Eur. Už týmto nálezom poukázal Ústavný súd SR na nesústreďenosť úkonov a konštatoval celkovú nečinnosť okresného súdu v dĺžke viac ako 3 roky. Vec vedená na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 18C/377/2004 nebola doposiaľ právoplatne skončená, a to i napriek tomu, že od podania návrhu na začatie konania ubehlo 10 rokov. Zohľadniac povahu veci a úkony vykonané zákonnou sudkyňou minister zastal názor, že tieto nemožno hodnotiť ako efektívne a primerané povahy veci.“ Žalovaný v 2. rade v návrhu (bod 10. rozsudku), čo sa týka nálezu uviedol, že „...v konaní sp. zn. 18C/377/2014 žalobkyňa ako zákonná sudkyňa spôsobila zbytočné prieťahy tým, že vo veci nevykonávala úkony smerujúce k rozhodnutiu v období od 09.08.2011 do 10.07.2014. Napriek tomu, že Ústavný súd SR ju už v odôvodnení nálezu, č. III. ÚS 332/2010-31 zo dňa 18.01.2011 upozornil na neefektívnosť pri prerušení konania z dôvodu podania návrhu vo veci súladu právnych predpisov, postupovala vo veci opäť rovnako a opakovane prerušila konanie z rovnakého dôvodu...“, ako aj že „Po tomto sa s návrhom vo veci súladu právnych predpisov obrátila na ÚS SR až dňa 18.10.2012. Prieťahy vo veci spôsobila aj neodborným postupom vo veci, pretože Ústavný súd SR uznesením č. PL. ÚS 7/2014 - 9 zo dňa 26.03.2014 návrh odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a v odôvodnení uviedol, že absencia dôvodov podania návrhu signalizuje skôr podanie len z opatrnosti alebo z rezignácie súdu vykonať v danom prípade ústavne súladný výklad právnych noriem. Týmto svojim konaním zákonná sudkyňa spôsobila vznik zbytočných prieťahov v súdnom konaní sp. zn. 18C/377/2004. Navrhovateľ v predmetnom konaní Július Borguľa sa na verejného ochrancu práv už v minulosti obrátil v súvislosti s prieťahmi v danom konaní.“ Žalovaný v 2. rade mal v návrhu ďalej za to, že „Podľa ustálenej judikatúry ÚS SR prerušenie konania nemá povahu zbytočných prieťahov. Prerušenie konania znamená, že sa nevykonávajú pojednávania a ani neplynú lehoty. V tomto prípade však treba vec posúdiť nielen na základe právoplatných rozhodnutí o prerušení konania. Verejný ochranca práv nie je oprávnený posudzovať alebo revidovať súdne rozhodnutia a ani inak zasahovať do procesného postupu zákonného sudcu. Na druhej strane pokiaľ procesný postup sudcu je evidentne neefektívny a jeho zdanlivé úkony vedú skôr k formálnemu vykázaniu činnosti, než k nadobudnutiu právnej istoty účastníkov konania, možno hovoriť o zbytočných prieťahoch v konaní. Ani konštatovanie ÚS SR v náleze zo dňa 18.01.2011 o pochybnostiach o sústreďenosti konania pri danom prerušení konania, pričom ani do dňa vydania tohto nálezu nebol ÚS SR doručený žiaden návrh na vyslovenie nesúladu ustanovení právnych predpisov, nebránilo zákonnej sudkyňi konanie z rovnakých dôvodov prerušiť uzneseniami zo dňa 25.08.2011 a 13.06.2012. Návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podal okresný súd až dňa 18.10.2012. Tento návrh bol zamietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Taktiež predsedníčka okresného súdu vyhodnotila činnosť zákonnej sudkyne ako neefektívnu. Tiež uviedla, že voči zákonnej sudkyňi zväži vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti. Pri previerke oddelenia zákonnej sudkyne bolo evidovaných 27 neskončených vecí napadnutých sťažnosťami, ktoré boli vyhodnotené ako dôvodné.“ Je tak zrejmé, že žalovaní poukázali na neefektívne konanie žalobkyne, pričom nikde nezaložili dôvodnosť svojich návrhov na náleze zo dňa 18.01.2011, tak ako to tvrdila žalobkyňa. Samotný žalovaný v 2. rade v návrhu navyše uviedol, že „za najzávažnejší nedostatok považuje, ak sa zbytočné prieťahy v tom istom súdnom konaní zopakujú napriek tomu, že ich už v minulosti konštatoval ÚS SR. Ak takúto skutočnosť zistí, bude využívať svoje oprávnenie podať návrh na začatie disciplinárneho konania voči zákonnému sudcovi. Prerušenie konania nemá povahu zbytočných prieťahov a nie je oprávnený posudzovať súdne rozhodnutia, či zasahovať do procesného postupu sudcu“. Nakoľko sa na žalovaných obrátil sťažovateľ so sťažnosťou (navrhovateľ v konaní sp. zn. 18C/377/2004), boli povinní preskúmať dôvodnosť tejto sťažnosti. Po ďalších objektívnych zisteniach žalovaní ustálili, že podanie návrhu je dôvodné. Tu nie je možné prisvedčiť žalobkyňi, že dané návrhy iba nekriticky prebrali nález ÚS SR z úplne iného obdobia. Opak je pravdou. Žalovaní v návrhoch uvádzali aj iné skutočnosti, pre ktoré podali tieto návrhy. Tento nález je v návrhoch uvedený ako podporné tvrdenie na neefektívny postup žalobkyne v konaní sp. zn. 18C/377/2004, kedy tá bola už raz napomenutá za prieťahy v konaní, pričom aj napriek tomuto vytknutiu znovu postupovala rovnako. Na druhej strane je ale pravdou, že konanie sp. zn. 18C/377/2004 bolo právoplatne prerušené (tu je taktiež potrebné ale spomenúť, že žalovaný v 2. rade toto v návrhu výslovne uviedol). Uznesenie o prerušení bolo taktiež potvrdené aj Krajským súdom v Bratislave. V prejednávanej veci sp. zn. 50C/69/2017 ale nie je miesto a navyše ani právomoc a príslušnosť všeobecného súdu na skúmanie dôvodnosti návrhov žalovaných (a teda

dôvodnosti a správnosti postupu žalobkyne v konaniach sp. zn. 18C/377/2004 a 18C/136/2005). Túto právomoc má iba disciplinárny senát. O tom, či išlo o dôvodné prerušenia alebo o „neefektívny“ postup v konaní/iach a o dôvodnosti týchto argumentov by rozhodoval disciplinárny senát, k čomu však z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu žalobkyňou nedošlo. Všeobecný súd takéto právomoci nemá a preto je uvedené pre prejednávajúcu vec absolútne irelevantné, nepodstatné a bez právnej sily. Preto nie je potrebné a ani možné do hĺbky skúmať žalobkyňin procesný postup a jeho dôvodnosť pri prerušovaní predmetných konaní a prečo a kedy sa obrátila na ÚS SR s návrhom na začatie konania o súlade právnych predpisov. Pre posúdenie žalovaných nárokov ide iba o vedľajšie a viac-menej nepodstatné skutočnosti. Podstatnou skutočnosťou pre prejednávajúcu vec je právoplatné prerušenie konania sp. zn. 18C/377/2004, žalovanými podané návrhy a v neposlednom rade i slobodné vzdanie sa funkcie sudcu zo strany žalobkyne.

40. Žalobkyňa v konaní okrem iného tvrdila aj to, že je jej výlučným právom, po nadobudnutí nároku na starobný dôchodok, kedy sa rozhodne odísť do starobného dôchodku alebo či si funkciu preruší alebo sa funkcie vzdá. S týmto tvrdením možno bez výhrad súhlasiť. S čím však nemožno súhlasiť je slobodné vzdanie sa tejto funkcie a následné uplatňovanie nevyplateného odchodného, nároku škody na starobnom dôchodku a ušlého zisku i nemajetkovej ujmy, najmä s poukazom na § 21 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. cez prizmu zákona č. 514/2003 Z. z. Je samozrejme výlučným právom žalobkyne podať pri uplatňovaní týchto nárokov žalobu na súd, avšak s poukazom na výsledky dokazovania a ustáleného skutkového stavu nemôže žalobkyňa očakávať pozitívne rozhodnutie súdu. Žalobkyňa ako sudca mohla a aj musela mať vedomosť o následkoch spojených so vzdaním sa svojej funkcie. Nie je možné aprobovať takýto postup a výklad práv žalobkyne, tak ako to sama v konaní prezentovala. Pokiaľ sa žalobkyňa slobodne vzdala svojej funkcie, nemôže si uplatňovať škodu, ušlý zisk, ujmu a odchodné s poukazom nesprávneho úradného postupu žalovaných titulom podaných návrhov, najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že disciplinárne konanie, ktoré mohlo a malo dať odpoveď na dôvodnosť postupu žalovaných, bolo v dôsledku tohto jej konania zastavené, a teda na prerokovanie podaných návrhov nedošlo.

41. Ešte na doplnenie, súd k tvrdeniam žalobkyne o nerešpektovaní žalovaných § 159 ods. 2 OSP, a o náleze ÚS SR, ktoré sa konkrétne ani na skutok uvedený v návrh na disciplinárne konania nevzťahuje, a že ÚS SR vo svojom rozhodnutí II. ÚS 182/2013-9 zo dňa 19.03.2013 odôvodnil, že vo veci sp. zn. 18C/377/2004 nejde o zbytočný prietah a tieto isté dôvody, o ktoré oprel ÚS SR svoje rozhodnutie, trvali vo veci až do 17.10.2014, a že k odpadnutiu prekážky došlo až nálezom ÚS SR PL ÚS 7/2014-9 zo dňa 26.03.2014, a že toto rozhodnutie bolo žalobkyňi ako zákonnej sudkyňi na základe jej urgencye zo dňa 06.03.2014 a následne 01.07.2014 vypravené a doručené 19.07.2014 kedy sa žalobkyňa o rozhodnutí ÚS SR dozvedela a mohla začať vo veci konať, uvádza, že toto mala žalobkyňa tvrdiť pred disciplinárnym senátom, a nie pred všeobecným súdom v konaní o žalobe o náhradu škody a ujmy. Uvedené v plnom rozsahu platí aj na žalobkyňou predložené uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19.03.2013, II. ÚS 183/2013 - 9 (č. I. 21). Pokiaľ žalobkyňa disponovala týmto uznesením, ktorým ÚS SR sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú odmietol (v odôvodnení sa ÚS SR zaoberal aj obdobím, kedy malo dôjsť k prietahom, a aj sporným nálezom zo dňa 18.01.2011), tak s týmto argumentom mala založiť svoju obranu v disciplinárnom konaní. Žalobkyňa však postupovala úplne naopak a svojej funkcie sa vzdala, pričom uvedenými argumentmi (ktoré mali byť, ako už súd niekoľko krát spomenul, použité v disciplinárnom konaní) zakladá svoj nárok v konaní pred všeobecným súdom. Žalobkyňa tak jednoducho povedané, disponovala dôkazom/mi, ktorý/é mohla v disciplinárnom konaní použiť na svoju obranu, namiesto toho sa však funkcie vzdala (navyše titulom odchodu do dôchodku) a z tohto titulu potom od žalovaných prostredníctvom všeobecného súdu požaduje nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z., čo, aj z dôvodov nižšie uvedených, nemožno považovať za dôvodné uplatnenie svojho práva.

42. Vzhľadom na uvedený výklad a zistený skutkový stav je možné ustáliť, že žalovaní sa nedopustili nesprávneho úradného postupu. A ak by sa ho aj dopustili, tak žalobkyňa ako dominus litis má dôkazné bremeno toto preukázať. Keďže sa však svojej funkcie vzdala a k prešetreniu postupu žalovaných v dôsledku jej vlastného konania nedošlo, nie je možné tvrdiť ich nesprávny úradný postup (1. podmienka predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom). Ak možno nesprávny úradný postup definovať ako stav, keď príslušný orgán verejnej moci pri svojej činnosti porušuje svoje povinnosti, ktoré pre neho ustanovuje právny predpis, tak v konaní sp. zn. 50C/69/2017 na ťarchu žalobkyne nebolo preukázané, že by žalovaní porušili svoje povinnosti.

43. Samotné nesplnenie, čo i len jednej podmienky na vznik zodpovednosti, má za následok zamietnutie žaloby. Súd však napriek tomu a s rovnakým výsledkom posúdil aj ďalšie podmienky podľa bodu 34. tohto rozsudku. Z vyššie uvedeného výkladu (predchádzajúce body) je zrejmy záver, že žalobkyni nevznikla škoda v príčinnej súvislosti s postupom žalovaných. Príčinná súvislosť medzi dvoma javmi je taký vzťah, keď prvý jav je príčinou druhého a druhý následkom prvého. Druhý jav v prípade existujúcej príčinnej súvislosti by nemohol nastať bez prvého. Nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu musí byť bezprostrednou príčinou škody. Príčinou „vzniku“ tejto „škody“ však bolo konanie žalobkyne. Po podrobnej analýze súd dospel k záveru, že nie je splnená ani jedna z podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nie je daný nesprávny úradný postup žalovaných, nie je daná škoda a taktiež nie je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Uvedené potom platí aj na tvrdenú nemajetkovú ujmu a ostatné nároky žalobkyne. Nestačí len tvrdenie, že nemajetková ujma vznikla; nemajetková ujma a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci musia byť preukázané. Tu súd v plnom rozsahu odkazuje na podrobný výklad danej problematiky v bodoch 34. - 38. rozsudku.

44. Čo sa týka nemajetkovej ujmy je taktiež potrebné prihliadnuť aj na navrhované disciplinárne opatrenie v rozsahu 30 %, resp. 50 % zo žalobkyninho platu na obdobie 3 mesiacov, čo podľa názoru súdu nemôže zakladať tvrdenie o ujme vo výške 50.000,00 Eur a samotného vzdania sa funkcie. Žalobkyňa ako dôvod vzdania sa funkcie sudcu uviedla dôvod odchodu do starobného dôchodku. Tento dôvod je potom v príkrom rozpore s jej tvrdením počas konania, ako i so samotnými výsledkami vykonaného dokazovania (vznik ujmy, škody, ušlého zisku, nesprávny postup žalovaných atď.). Ak sa žalobkyňa dobrovoľne vzdala svojej funkcie z dôvodu odchodu do dôchodku, súd potom nerozumie žalovanému nároku titulom škody, ušlého zisku a nemajetkovej ujmy a taktiež odchodného. Samotný návrh v rozsahu zníženia funkčného platu o 30 %, resp. 50 % na 3 mesiace nemožno hodnotiť ako zásah do práv žalobkyne, ktorý by odôvodňoval podanú žalobu. Ak by aj žalobkyňa tento zásah subjektívne cítila, ako nositeľ dôkazného bremena túto skutočnosť v nijakom rozsahu nepreukázala. Pokiaľ navrhla vykonať výsluch svedkyne JUDr. Káčerovej, súd tento dôkaz nevykonala, nakoľko je pre prejednávajúcu vec nepodstatný a neúčelný. Podstatou sporu je škoda a ujma, ktorá mala byť spôsobená žalobkyni a nie inej tretej osobe. Pokiaľ, ako tvrdila žalobkyňa, navrhovaná svedkyňa počula na chodbe nejaké výkriky a bolo jej to nepríjemné, tak táto skutočnosť (ak je pravdivá) nemá na práva a žalobu žalobkyne žiadny vplyv. Predmetom žaloby boli domnelé nároky žalobkyne a nie nepríjemná situácia, ktorú vnímala navrhnutá svedkyňa. Ak žalobkyňa uviedla, že na Okresnom súde Bratislava I bolo vedených viacero disciplinárnych konaní, tak nemožno považovať tvrdenie o zásahu do jej práv a sudcovskej nezávislosti v súvislosti s dvoma podanými návrhmi žalovanými (tu je potrebné opätovne zdôrazniť nimi požadované opatrenie „iba“ v rozsahu zrážky z platu na 3 mesiace) za dôvodné. Uvedená argumentačná línia taktiež platí aj na návrh na prerušenie konania, vznesený žalobkyňou na pojednávaní dňa 26.10.2018, ktorý súd v zmysle § 162 ods. 3 CSP rozsudkom zamietol. Tento návrh podľa názoru súdu nemá žiadne opodstatnenie pre prejednávajúcu vec a viedol by iba k nedôvodnému a neefektívnemu predĺženiu konania, a to i napriek pevne zistenému skutkovému stavu. Daný návrh by pre prejednávajúcu vec nepriniesol žiadne ďalšie zistenia, ktoré by boli schopné privodiť zmenu skutkového i právneho stavu. Žalobkyňa odôvodnila tento návrh zásahom do nezávislosti súdnictva, avšak súd takýto zásah aj bez prerušenia konania nezistil. Podanie návrhov nemožno charakterizovať ako zásah do nezávislosti súdnictva. Súd opätovne zdôrazňuje, že pokiaľ žalobkyňa s danými návrhmi nesúhlasí, resp. nesúhlasila, mala vhodne zvoleným spôsobom takto argumentovať pred disciplinárnym senátom. Návrh na prerušenie konania preto nemožno vyhodnotiť ako návrh, ktorý sleduje zákonom (CSP) stanovený cieľ, ale iba ako neefektívnu obštrukciu s, pre toto konanie, nepotrebným záverom. To isté platí aj o domnelom súlade, resp. nesúlade ohľadom výšky nemajetkovej ujmy. Žaloba je nedôvodná, nie sú splnené zákonom vyžadované podmienky na priznanie žalovaných nárokov, a preto súd z dôvodov vyššie uvedených a s poukazom na čl. 8 a 17 CSP návrh na prerušenie konania zamietol. Ak nie sú splnené hmotnoprávne podmienky pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, nie je potrebné prerušovať konanie z dôvodu, že uplatňovaná výška nemajetkovej ujmy sa podľa žalobkyne nemá posudzovať podľa slovenských právnych predpisov. Uvedená konštrukcia žalobkyne tak nemá žiaden vplyv na meritórne a spravodlivé rozhodnutie súdu v prejednávanej veci.

45. Pokiaľ teda nie sú splnené náležitosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nie sú a ani nemôžu byť splnené náležitosti a podmienky pre priznanie nároku podľa § 17 tohto zákona, resp. podľa § 11 a nasl. a § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Keďže nie sú splnené uvedené podmienky, súd

sa ďalej ani nezaoberal výškou uplatnenej škody a ujmy a preto ani neskúmal ich prípadný súlad, resp. nesúlad so zákonom č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Súd sa preto taktiež nezaoberal označením žalovaného v 2. rade. Nakoľko v konaní neboli splnené náležitosti, ktoré zákonná úprava pre úspešné uplatnenie nárokov za zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vyžaduje, je žaloba žalobkyne v celom rozsahu nedôvodná, čo znamená jej zamietnutie voči oboj žalovaným, bez ohľadu na ich označenie v žalobe.

46. Súd po dôkladnom zvážení skutkového stavu, vyhodnotení dôkazných prostriedkov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, z dôvodov vyššie uvedených a po vyčerpávajúcom odôvodnení nárok žalobkyne posúdil ako nepreukázaný a nedôvodný a žalobu zamietol.

47. Žalovaní mali vo veci plný úspech, preto im súd v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bratislava II v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.